

Tôn Thất Đàn

Mấy ngày nay vùng Đông Bắc Hoa Kỳ trở lạnh, ngoài trời tuyết rơi thật nhiều. Ngồi một mình trong căn phòng quạnh hiu, ôn lại những kỷ niệm xa xưa mà thấy lòng buồn tê tái. Có nhiều lúc chợt nghĩ, không hiểu sao mình còn sống sót được cho đến tận hôm nay? Âu cũng là do phần thưởng của Trời cho?

Hồi tưởng lại những kỷ niệm đau thương của hơn 40 năm về trước mà ngỡ như mới ngày nào. Nó tái hiện trước mắt như một cơn ác mộng đã qua, và mãi mãi không bao giờ xóa nhòa trong tâm khảm.

Quá khứ không phải lúc nào cũng đẹp, nhưng người ta luôn nhớ đến, bởi vì nó đã xa và không bao giờ trở lại. Nhất là những kỷ niệm buồn.

Đúng như thế, sau ngày 30/4/1975 tôi cũng như tất cả các quân cán chính của miền Nam VN đều phải vào tù, mà “bên thắng cuộc” gọi là đi “học tập cải tạo”. Riêng tôi, rông rã hơn 6 năm trong trại, mà tôi cứ ngỡ như hơn 60 năm cuộc đời. Đúng là ông bà ta nói: “Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại” thật không ngoa chút nào.

Rồi sau khi ra khỏi trại tù nhỏ, lại lâm vào trại tù lớn. Đó là xã hội của chế độ Cộng sản mà tôi phải sống thêm 10 năm nữa mới thoát khỏi bàn tay kèm kẹp của chúng. Nơi tôi ở là một vùng trung du thuộc miền Trung Nam Bộ, hầu hết là dân di cư lánh nạn Cộng sản vào “mùa Hè đỏ lửa” năm 1972. Đó là xã Quảng Sơn thuộc huyện Ninh Sơn (gần đập thủy điện Đa Nhim, tỉnh Ninh Thuận). Đất đai khô cằn,

thời tiết khắc nghiệt, nắng nhiều hơn mưa, người dân chỉ làm rẫy, chứ không làm ruộng được vì thiếu nước. Hồi đó chưa có hệ thống “dẫn thủy nhập điền”, làm ruộng rẫy ăn nước trời, nên năm nào nắng hạn thì người dân đều đói. Thêm vào đó, dưới sự “quản chế” của chính quyền địa phương quá gắt gao với những tù “cải tạo” mới được thả về, khiến cho mình không thể nào xoay sở gì được. Tôi luôn mơ ước có một ngày thoát được cảnh cơ hàn, đói khổ này. Nhưng không biết làm sao.

Hồi còn trong trại tù, tôi nghe tin phong phanh rằng Mỹ sẽ bóc tất cả những Sĩ quan “cải tạo” từ trong trại tù sang thẳng đến Hoa Kỳ. Tôi thấy quá mơ hồ và viễn vông, không bao giờ tin đó là sự thật. Cho đến khi được về nhà, một thời gian sau lại nghe, tất cả sĩ quan tù cải tạo từ 3 năm trở lên đều được đi định cư ở Mỹ. Tôi cũng bán tín bán nghi, nhưng cũng sống trong hy vọng, chứ không tin chắc lắm. Tôi chỉ mơ ước và cầu xin ơn Trên phù trợ cho đó là sự thật. Hồi còn nhỏ, tôi nghe người ta bảo: “Khi nào nhìn thấy một ngôi sao đang băng trên trời, nếu mình nhanh trí khẩn xin một điều ước gì trước khi vì sao đó tắt, thì sẽ được như ý.” Đòi tôi quá gian khổ, nên tôi cũng đã có lần thử ước mơ thoát ra khỏi VN, để được đến bến bờ tự do trong một lần nhìn thấy sao băng như thế. Chỉ cầu đề mà cầu vậ thôi, chứ có bao giờ nghĩ rằng có ngày mình được đi Mỹ đâu. Thế mà đến đầu năm 1992 gia đình tôi cũng được đi định cư ở Hoa Kỳ theo diện HO thật. Không biết đó là đúng hay sai theo lời ước nguyện, hay là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng dầu sao tôi cũng xin tạ ơn Trời, tạ ơn Người đã giúp sức, ban ơn cho gia đình tôi đến được bến bờ tự do.

Ngày bước lên máy bay, gia đình tôi mỗi người chỉ có một xách tay cá nhân. Ra đi với hai bàn tay trắng, không một đồng xu dính túi. Không biết tương lai sẽ như thế nào. Nhưng dù sao gia đình mình thoát khỏi ách Cộng Sản là tôi toại nguyện lắm rồi. Đòi của tôi thì chẳng còn sá gì nữa. Ra đi là để mưu cầu hạnh phúc, tương lai cho các con mà thôi.

Gia đình tôi đến Mỹ vào mùa Đông năm 1992. Ngoài trời lạnh, và tuyết rơi thật nhiều.

Vừa đặt chân xuống phi trường quốc tế Kennedy (New York) chúng tôi ai nấy đều run cầm cập, vì mỗi người chỉ mặc phong phanh một bộ đồ mỏng từ VN sang mà thôi. Sau khi làm xong thủ tục giấy tờ, vừa bước ra khỏi cửa, thì đã có gia đình “người bảo trợ” đứng đón ngay ở ngoài sân bay. Thật là cảm động, họ đã mang theo sẵn cho chúng tôi mỗi người một chiếc áo khoác dày để chống lạnh. Mang cả hai xe để chở gia đình tôi và cả hành lý về đến nhà. Nhưng hành lý không có bao nhiêu, nên chúng tôi ngồi rất thoải mái.

Chúng tôi vô cùng ngỡ ngàng và chóa mắt trước sự hào nhoáng và nhộn nhịp của thành phố New York lớn nhất thế giới này. Mọi sự đều lạ lẫm đối với chúng tôi trong lúc này. Những tòa nhà chọc trời mọc san sát khắp nơi, đường sá rộng thênh thang chia nhiều đường làn ngang dọc, xe cộ chạy như mắc cửi. Tinh thần chúng tôi không làm sao tránh khỏi bị căng thẳng và xáo trộn lúc ban đầu.

Về đến nhà, người bảo trợ thật chu đáo, đã nấu sẵn cho chúng tôi một nồi bún bò Huế nóng hổi. Ngoài trời thì lạnh, nhưng trong căn nhà ấm cúng mà được thưởng thức một tô bún bò nóng hổi như thế này thì thật ấm dạ vô cùng. Chúng tôi rất cảm động trước tấm lòng tốt của “người bảo trợ” cùng bình chũng với tôi. Cám ơn anh đã nghĩ đến những gian truân khốn khổ của chúng mình hồi đang còn ở trong lao tù Cộng Sản, mà nay gặp nhau trên xứ người, anh đã đem hết kinh nghiệm của người đi trước để hướng dẫn, giúp đỡ gia đình tôi trên bước đầu hội nhập đất mới.

Đầu tiên, anh đã thuê sẵn cho gia đình chúng tôi một căn hộ có hai phòng ngủ. Kế tiếp những ngày sau đó, dù anh rất bận rộn, nhưng cũng đã dành nhiều thì giờ dẫn chúng tôi lên “Sở xã hội” để làm thủ tục giấy tờ, lãnh tiền trợ cấp trong mấy tháng đầu tiên mới đến Hoa Kỳ.

Những ngày kế tiếp, lại dẫn gia đình chúng tôi đến bệnh viện để khám tổng quát.

Rồi sau đó thì đưa các con tôi đến trường để ghi danh xin nhập học.

Chưa hết, qua ngày sau anh lại hướng dẫn gia đình chúng tôi ra ga tàu điện ngầm, đến siêu thị, bến xe bus để làm quen với nếp sinh hoạt nơi mình đang cư ngụ.

Đặc biệt là anh đã lo chạy quanh, xin cho tôi một việc làm lao động chân tay tạm thời để có chút tiền kim tạm bợ cho gia đình. Nhờ có hơn 6 năm lao động khổ sai trong trại tù “cải tạo” nên bây giờ tôi rất xông xáo trong mọi công việc, miễn sao kiếm được chút tiền phụ giúp gia đình là tôi sẵn sàng. Tôi làm đủ mọi thứ nghề, nào “clean up” nhà hàng, phụ bếp, chạy bàn, mọi việc tôi đều không từ nan. Có hôm dưới trời tuyết rơi tầm tã, anh bảo tôi đến hãng may để “cắt chỉ” kiếm thêm chút tiền mặt, tôi cũng đi, miễn sao giúp được chút gì cho gia đình, cho con cái ăn học là tôi vui rồi. Thật là một sự hy sinh bất vụ lợi của anh đối với gia đình tôi, mặc dầu anh và tôi chỉ là bạn đồng quân ngũ, đồng tù “lao cải” mà thôi. Xin tri ân tấm lòng vàng của anh mãi mãi!

Còn nữa, ngoài sự lo lắng về vật chất, anh lại còn lo cho về mặt tinh thần nữa. Anh đã đưa gia đình tôi đến với một Cộng Đoàn Công Giáo. Đó là Cộng Đoàn Andre Dũng Lạc (Queens, NY). Nơi xứ lạ quê người mà gặp được người đồng hương, đồng đạo thì không gì quý cho bằng. Gia đình chúng tôi rất vui mừng.

Cộng Đoàn Andre Dũng Lạc tuy nhỏ bé nhưng tinh người thật thấm thiết. Luôn sẵn sàng giúp đỡ, hướng dẫn cho những gia đình mới đến rất là nhiệt tình. Hầu hết các thành viên trong Cộng Đoàn đều có lòng hảo tâm rất quảng đại. Không ngần ngại quyên góp tài chánh, đồ gia dụng, áo quần, nồi niêu xoong chảo đủ loại để giúp cho những gia đình mới đến với Cộng Đoàn, vì là người tỵ nạn đến sau, nên đang còn gặp nhiều khó khăn trong đời sống. Thật là những tấm lòng vàng!

Đặc biệt, Linh mục quản nhiệm của Cộng Đoàn. Ngài đứng là người “cha già của bốn đạo”. Con người rất khiêm nhu và luôn gần gũi với giáo dân, nhất là các gia đình mới nhập cư. Ngài sẵn sàng tìm tòi, hướng dẫn và giúp đỡ bằng mọi cách để họ sớm hội nhập với miền đất mới, hầu sống tốt đạo, đẹp đời.

Có lần Ngài đến thăm gia đình tôi mới thuê mướn để tìm hiểu gia cảnh, Ngài thấy gia đình tôi ở trong một khu chung cư không được an ninh cho lắm. Ngài vội tìm cho chúng tôi một căn hộ gần nhà thờ, gần trường học, và gần cả siêu thị nữa để an tâm sinh hoạt, và con cái đi học được dễ dàng. Không những riêng gia đình tôi, mà ai gặp khó khăn, Ngài cũng sẵn sàng mở rộng vòng tay như vậy. Đúng là một chủ chăn nhân lành!

Tôi xin tri ân tất cả những thành viên của Cộng Đoàn Andre Dũng Lạc đã cùng nhau chia vui sẻ buồn trong hơn 10 năm đầu, gia đình tôi đến với Cộng Đoàn. Cách riêng, cố Linh mục quản nhiệm Luca D. người đã sáng lập Cộng Đoàn, mà nay đã không còn nữa.

Sau hơn 10 năm sống chen chúc chật vật trong thành phố Queens (New York) đầy xa hoa ồn ào náo nhiệt ấy, mấy đứa con của tôi nói, Ba Má già rồi mà ở New York đâu có tốt. Nội cái không khí ô nhiễm cũng đủ làm cho ba má bệnh lên bệnh xuống. Thế là chúng kiếm mua một ngôi nhà tận bên tiểu bang New Jersey. Ở đây đất đai rộng rãi, cây xanh bóng mát nhiều, không khí trong lành, rất hợp cho lớp tuổi người già. Lại có may mắn đến được với Cộng Đoàn Công Giáo Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời (ĐMHXL) thuộc giáo phận Metuchen. Trên đất Mỹ này ở đâu có người Việt, thì ở đó có tình đồng hương thấm thiết. Thật vậy, Cộng Đoàn tuy nhỏ bé, nhưng tinh thần ái rất chân tình, lớn lao! Mọi người đều sống chan hòa trong tình thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Nhất là những ngày cuối tuần, cuối năm, hoặc trong những dịp hội hè Tết nhưt.

Đúng là “đất lành chim đậu” nên gia đình chúng tôi “đậu” trên đất này đến nay tổng cộng cũng được 24 năm. 24 năm so với quỹ thời gian thì chẳng là bao, nhưng so với một đời người thì cũng khá dài. Con cái nay đã trưởng thành và đều thành đạt. Xin Tạ ơn tất cả! Tạ ơn Người, Tạ ơn đời!

Ở chặng cuối cuộc đời, tôi có được một niềm an ủi là có những đứa con sinh ra trong gia đình nghèo khó, lớn lên trong chiến tranh, biết nỗi bất hạnh của người cha trong lao tù

“cải tạo”, thông cảm nỗi thiệt thòi của người mẹ trong thời “bao cấp” khốn khó, thân cò lặn lội thăm chồng, nuôi con trong cảnh khốn cùng. Nên chúng rất vui vẻ đền đáp, giúp đỡ cha mẹ trong lúc tuổi xế chiều. Đó là niềm an ủi lớn lao nhất.

Nhân ngày cuối năm, năm cũ sắp qua, năm mới sắp đến, trước hết tôi xin tạ ơn Thượng Đế đã ban cho gia đình tôi được an cư lạc nghiệp trên một xứ sở đầy văn minh, dân chủ và nhân quyền này. Xin tri ân đất nước Hoa Kỳ đã mở rộng vòng tay đón nhận chúng tôi, và những gia đình tỵ nạn CS. Xin tri ân “người bảo trợ” đã hết lòng giúp đỡ, hướng dẫn gia đình chúng tôi trong bước đầu mới đặt chân đến đất nước Hoa Kỳ. Xin tri ân Cộng Đoàn Andre Dũng Lạc (NY), và Cộng Đoàn ĐMHXL (NJ) đã giúp đỡ, ủng hộ chúng tôi về mặt vật chất cũng như tinh thần trong bước đầu mới hội nhập, và thăm viếng, an ủi gia đình chúng tôi trong lúc có người ốm đau phải nhập viện!...

Cuối cùng, xin Thượng Đế trả công thật nhiều cho những người đã cho đi, mà không bao giờ chờ mong một sự đền ơn đáp trả nào!

*Đông lại tới ai ơi, đông lại tới.
Đông về theo giá buốt, với lạnh lùng.
Khắp bầu trời nặng trĩu, nỗi nhớ nhung.
Nhưng nhớ mãi khổ tâm, ai chờ đợi.*

Kim Dung